

Πρὸς τὸν Θεὸν νὰ ἔχητε πίστιν ἀγνήν κ' ἐλπίδα,
Πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους σας σέβας ὑπακοήν·
Νὰ ἀγαπήσῃ εὐχομαι τοσοῦτον τὴν πατρίδα,
Ὡστε νὰ θυσιάζεται ἡ αὐτὴν καὶ τὴν ζωὴν.

Σᾶς εὐχομαι ὁμόνοιαν, σᾶς εὐχομαι εἰρήνην
Ν' ἀκολουθῇτε εὐχομαι τὴν ἀληθῆ ὁδὸν
Κι' οὐδέποτε, οὐδέποτε νὰ φύγῃτ' ἀπ' ἐκείνην,
Τὸν Κύριόν μας ἔχοντα ὡς μόνον ὁδηγόν.

ἘΟ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Βραδέως ἡ πομπὴ διῆλθε τὰς ὁδοὺς πρὸς τὸν Κεραμεικόν, παρακολουθούντων ὅλων τῶν δούλων τῆς οἰκογενείας. Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἡ νεκρικὴ πυρὰ εἶχε στηθῇ. Ὁ νεκρὸς ἐτέθη ἐπὶ ταύτης, καὶ ὅλοι ἀπεσύρθησαν ὀλίγα βήματα, ἐκτὸς τῆς τεθλιμμένης συζύγου καὶ θυγατρὸς, αἵτινες ἐπλησίασαν ὅπως ἀποχαιρετήσωσι τὸν ἀγαπητὸν νεκρόν, καὶ θέσωσιν εἰς τὸ στόμα του τὸν ὀβολόν, δι' οὗ κατὰ τὴν ἀρχαίαν δοξασίαν, ἐμελε νὰ πληρώσῃ τὰ πορθμεῖα τοῦ Χάρωνος.

Ἡ Κορνηλία τέλος ἀφοῦ πολλάκις καὶ μὲ παραφορὰν ἐφίλησε τὰ ψυχρὰ χεῖλη τοῦ νεκροῦ, στραφεῖσα ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ιερέως, ὅστις ἐπλησίασεν, ἀνημμένον δαυλόν, καὶ ἔθεσε τὸ πῦρ ὑπὸ τὰ ξύλα τῆς πυρᾶς. Καθὼς δὲ αἱ φλόγες ἀνέλαμψαν, οἱ μουσικοὶ ἤρχισαν μέλποντες νεκρώσιμον ᾠσμα, καθ' ἣν στιγμὴν ἐνομίζετο ὅτι τὸ πῦρ ἤλαυνε τὴν ψυχὴν τοῦ νεκροῦ πρὸς τὸν πρὸς ὄρον.

Ἡ Κορνηλία μὲ τὴν θυγατέρα της ἐκάθησαν κατὰ μέρος κλαίουσαι πικρῶς, ἐνῶ τὸ πῦρ ἐξετέλει τὸν προορισμὸν του. Ὅτε δὲ τέλος ἀπετεφρώθη τὸ σῶμα, καὶ τὸ πῦρ ἐσβέσθη, ἡ τέφρα συνελέχθη μὲ μεγάλῃν προσοχὴν ὑπὸ τῶν δούλων καὶ βρεχομένη μὲ πολυτίμον ὀϊνον, ἐναπετέθη ἐντὸς ἀργυροῦ δοχείου, ὅπως κοιμηθῇ εἰς τὴν Ῥώμην καὶ κατατεθῇ εἰς τὸ οἰκογενειακὸν μνημεῖον. Προσωρινῶς ὅμως κατετέθη ἐντὸς μνημείου τινὸς ἐκεῖ εἰς τὸν Κεραμεικόν, καὶ ἐστολίσθη μὲ τοὺς στεφάνους. Ἐπειτα δὲ ὅλοι ἐξαγνισθέντες διὰ ῥαντίσματος μὲ κλάδον ιερᾶς δάφνης ὑπὸ τοῦ ιερέως, ἐπανῆλθον οἴκαδε ἐν σιγῇ.

Κατ' ἀρχὰς ἡ Κορνηλία εἶχεν ἀμφιβολίαν νὰ μείνῃ ἐν Ἀθήναις ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ῥώμην, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ μέχρις ὅτου ἔλθῃ ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ Ἰούνιον, ἀφοῦ πρῶτον θὰ ἐπισκέπτετο οὗτος τὴν

Κόρινθον καὶ θὰ παρίστατο εἰς τοὺς Ἰσθμίου ἀγῶνας.

Ὁ Κλεομένης εἶχε πεισθῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σχέδιον τοῦ νὰ μεταβῇ εἰς Κόρινθον ὅπως καταταχθῇ ὡς μονομάχος. Ἡ ἐγκατάλειψις ὅμως αὕτη κατωρθώθη μόνον μετὰ μεγάλης δυσκολίας καὶ μόνον εἰς τὰς ἐνθέρμους παρακλήσεις τῆς Μῦρτιδος ἐπὶ τέλους ἐπεισθῇ ὁ Κλεομένης, ὅτι τὸ σχέδιόν του ἦτο ἀμαρτωλὸν καθὼς καὶ ἐξευτελιστικόν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ εὐγενὴς Ἰουλία μετὰ τῆς τυφλῆς δούλης της Δρουσίλλης εἶχον φθάσει εἰς Κόρινθον, καὶ εὗρον τὴν αὐτόθι χριστιανικὴν κοινότητα μεγαλειτέραν καὶ ἀκμαιότεραν παρὰ τὴν ἐν Ἀθήναις. Ἡ διάκονος Φοίβη, ὁ Ἀκύλας καὶ ἡ Πρῦσκιλλα καὶ ὅλοι οἱ συνεργοὶ τοῦ Παύλου εὐρίσκοντο τότε ἐκεῖ, καὶ οὗτοι μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος ἠρώτων τὴν Ἰουλίαν περὶ τοῦ ἀγαπητοῦ των διδασκάλου, ὅστις ἐπὶ δύο ἔτη ἤδη ἔκειτο δέσμιος ἐν Ῥώμῃ, καὶ περὶ τοῦ τακτικοῦ ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ κηρύγματός του, εἰς τὸ ὅποιον προσήρχοντο καὶ στρατιῶται Ῥωμαῖοι καὶ αὐλικοὶ τοῦ αὐτοκράτορος ἀκόμη. Ἡ Ἰουλία τοὺς ἐπληροφόρησεν ἐπίσης ὅτι εἶχεν ἀκούσει ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ πρὶν κάμῃ τὸ ἀναμενόμενόν του ταξίδιον μέχρις Ἑλλάδος ἐπρόκειτο νὰ δικάσῃ αὐτοπροσώπως τὸν δέσμιον τοῦτον Ἀπόστολον, ὅστις εἶχε κάμει ἐκκλησίαν πρὸς αὐτόν, ὥστε ἐπλησίαζε νὰ λυθῇ καὶ τὸ ζήτημα τῆς τύχης, ἀλλὰ πῶς; ἰδοὺ ἡ ἐρώτησις, ἥτις ἀνησύχει τοὺς πιστοὺς.

Ἡ Ἰουδαία προσήλυτος Ποππαῖα, ἐξήσκει τότε ἀπεριόριστον ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ Νέρωνος, καὶ ἀναμφιβόλως θὰ μετεχειρίζετο τὴν ἐπιρροὴν της ταύτην πρὸς ὀλεθρον τοῦ Παύλου. Ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ Νέρων ἦτο φύσεως ἐκτάκτως ἀμειλίχτου καὶ αἰμοδόρου. Ὅτε πρῶτον ἀνῆλθε τὸν θρόνον, ἦτο ἐπιεικὴς καὶ ἀξιαγάπητος, ἂν καὶ ἀπλήστως φιλάρεσκος καὶ φιλήδονος. Ἀλλὰ βαθμυδὸν ἀνεπτύχθη εἰς τύραννον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἔτρεμε καὶ ὁ γενναιότερος, διότι οὐδενὸς ἐφείδετο, ὅστις τοῦ ἦτο ἐμπόδιον εἰς τὰς ἰδιοτροπίας του, ἀφοῦ δὲ καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα του ἐθυσίασε, ποῖος ἦτο ἀσφαλὴς ἀπὸ τοὺς ὀνυχάς του;

Διηγηθεῖσα τὰ κατὰ τὸν Παῦλον, ἡ Ἰουλία ἐξιστόρησε καὶ τὰ συμβάντα κατὰ τὴν βραχεῖαν διαμονὴν της ἐν Ἀθήναις. Ἀνέφερε παροδικῶς καὶ τὴν μικρὰν δούλην Μῦρτιν, ἥτις ἂν καὶ πιεζομένη ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κυρίου της ἔμενεν ὅμως σταθερὰ εἰς τὴν πίστιν. Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ ὀνόματος τῆς Μῦρτιδος, μία τῶν παρακαθημένων Κορινθίων ἀδελφῶν ἀνεντάχθη καὶ ἠρυθρίασεν.

Ἡ ἀδελφὴ Ἀντιγόνη ἔζη καὶ αὐτὴ ἄλλοτε ἐν

Ἀθήναις, εἶπεν ἡ Φοίβη, ἐξηγοῦσα εἰς τὴν Ἰουλίαν τὸ συμβάν τοῦτο.

Καὶ εἶχον μάλιστα καὶ μικρὰν θυγατέρα ὀνόματι Μύρτιν, ἡ ὁποία ὅμως τώρα εὐρίσκεται εἰς τὴν Ῥώμην μὲ μίαν φιλικὴν μας οἰκογένειαν, προσέθηκεν ἡ Ἀντιγόνη μελαγχολικῶς.

Ἡ Φοίβη γνωρίζουσα ὅτι τὸ θέμα ἦτο ὁδυνηρὸν διὰ τὴν Ἀντιγόνην, ἔσπευσε νὰ στρέψῃ τὴν συνομιλίαν πρὸς ἄλλο θέμα. Ἡ Ἀντιγόνη ὅμως ἔμεινε σιωπηλὴ καὶ σύννους, σκεπτομένη μᾶλλον τὴν μικρὰν δούλην ἐν Ἀθήναις παρὰ τὸν μέγαν δέσμιον ἀπόστολον ἐν Ῥώμῃ, τὴν ἐπιούσαν δὲ προσελθοῦσα εἰς τὴν Φοίβην, τῇ ἐπρότεινε νὰ κάμουν συνεισφοράν, ὅπως ἐξαγοράσωσι τὴν Μύρτιν.

— Ἐγὼ προσφέρω εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς διακονία σεστέρτια, προσέθηκεν, ὑπὲρ ἐλευθερώσεως τῆς μικρᾶς ταύτης ἀδελφῆς ἐν Χριστῷ, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζω.

— Καὶ ἐγὼ ἄλλα ἑκατὸν, εἶπεν ἡ Ἰουλία, ἥτις ἦτο παρούσα. Ἦκουσεν ὅτι ἡ Βαλερία ἐπλήρωσε 1000 σεστέρτια διὰ τὴν Μύρτιν καὶ ἀναμφιδόλως θὰ μᾶς τὴν πωλήσῃ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ποσοῦ.

— Βεβαίως καὶ ἡ ἐκκλησία θὰ συνεισφέρῃ καὶ αὕτη κᾶτι, προσέθηκεν ἡ Φοίβη.

Καὶ πράγματι τὴν ἐπομένην Κυριακὴν, μετὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, τὰ μέλη τῆς ἐκκλησίας εἰδοποιηθέντα, συνεισέφερον τόσον γενναίως, ὥστε ταχέως συνεπληρώθη ὁλόκληρον τὸ ἀπαιτούμενόν ποσὸν καὶ ἀπεστάλη μετ' ἐπιστολῆς εἰς τὸν Διονύσιον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπως διενεργήσῃ αὐτὸς τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς Μύρτιδος. Ὅταν ἐφθασεν ἡ ἐπιστολὴ αὕτη καὶ ἀνεγνώσθη ἐπ' ἐκκλησίας, πάντες ἐχάρησαν μεγάλως, ὁ δὲ σεβαστὸς ποιμὴν ἔσπευσε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Βαλερίαν, ὅπως ἐξαγοράσῃ τὴν Μύρτιν. Ἀλλὰ φεῦ! ἡ χαρὰ ἦτο πρόωρος. Ἡ Βαλερία ἐπιμόνως ἠρνήθη νὰ πωλήσῃ τὴν Μύρτιν, οὐδ' ἀντὶ δισχιλίων σεστερτίων!

Ἀκολουθεῖ

Η ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ ΒΑΤΙΚΑΝΟΥ.

Αὕτη ἤρchiσε μὲ τὰ ἀρχεῖα τῶν Παπῶν, τὰ ὁποῖα πρῶτον ἀναφέρονται ἐπὶ Δαμάσκου τοῦ 1ου (366—384) καὶ ἐφυλάττοντο εἰς τὰ Λατεράνεια ἀνάκτορα, ἅτινα ἐδωρήθησαν ὑπὸ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Σιλβέστρον (313) πρὸς κατοικίαν τῶν Παπῶν. Μετὰ τινὰς δὲ ἀπωλείας καὶ μεταβολὰς τοποθεσίας ἡ βιβλιοθήκη αὕτη ἐγκατεστήθη ὀριστικῶς, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Παπῶν ἐκ τῆς Ἀβινιῶνος, εἰς τὸ Βατικανὸν Ἀνάκτορον, ὅπου ἐκ τῶν 11,000 δωματίων κατέχει τὰς 7,000!

Ὁ Πάπας Νικόλαος ὁ 5ος (1447 — 1456) ἔδωκε τὴν Δημοσίαν Βιβλιοθήκην μὲ 9,000 τόμους, καὶ διώρισε τὸν Ἰωάννην Τορτόλλην πρῶτον βιβλιοφύλακα αὐτῆς. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε μανίαν διὰ βιβλία καὶ συνήθρισε χειρόγραφα δι' ἀνταποκριτῶν ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Εὐρώπης πληρώσας δι' αὐτὰ σημαντικὰ ποσά· οὕτω λ.χ. ἐπλήρωσε 500 δουκάτα διὰ μίαν μετάφρασιν τοῦ Πολυβίου Λατινιστί, καὶ 1000 χρυσᾶς Γκίδερς διὰ μίαν μετάφρασιν τοῦ Στράβωνος. Οἱ Πάπαι Πῖος ὁ 2ος (Αἰνείας Σιλβίος 1458 — 1462) — Σέξτος ὁ 4ος (1471 — 1482) καὶ Σέξτος ὁ 5ος (1485 — 1490) ἐπηύξησαν τὴν συλλογὴν, ὁ τελευταῖος μάλιστα ἔκτισε (1588) καὶ τὰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας, αἵτινες ὑπάρχουσι μέχρι σήμερον.

Εἰς τὴν βιβλιοθήκην ταύτην προσετέθησαν κατὰ καιροὺς ἄλλαι μεγάλαι βιβλιοθήκαι διὰ δωρεῶν καὶ ἀγορῶν. Οὕτως ἡ Βιβλιοθήκη Παλατινα τῆς Ἐιδεμβέργης, μετὰ τὸν τριακονταετὴ πόλεμον ἐδωρήθη παρὰ τοῦ Ἐκλέκτορος Μαξιμιλιανοῦ τοῦ 1ου τῆς Βαβαρίας τὸ 1623 εἰς τὸν Πάπαν. Ἡ Βιβλιοθήκη αὕτη εἶναι πλουσία εἰς Λατινικά, Ἑλληνικά καὶ Ἑβραϊκά χειρόγραφα καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν τῆς περιόδου τῆς Ἀναμορφώσεως.

Ἄλλαι Βιβλιοθήκαι προσετέθησαν κατόπιν διὰ δωρεῶν καὶ ἀγορᾶς, ὥστε ἤδη ὁ ἀριθμὸς τῶν μὲν χειρογράφων ἀνέρχεται εἰς 25,000, τῶν δὲ ἐντύπων εἰς 200,000 περίπου. Τὰ χειρόγραφα εἶναι σπουδαιότατα, μεταξὺ δ' αὐτῶν τὸ χειρόγραφον τῆς Νέας Διαθήκης, ὅπερ φέρει καὶ τὸ ὄνομα τῆς Βιβλιοθήκης.

Εἰς τὴν Ῥώμην ὑπάρχουσιν ἄλλαι βιβλιοθήκαι ἐκτὸς τῆς τοῦ Βατικανοῦ, ἰδίως ἡ Κεντρικὴ Ἑθνικὴ τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουήλ, ἥτις περιέχει τὰς βιβλιοθήκας τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κολλεγίου τῶν Ἱησοῦιτῶν καὶ περίπου 50 ἐκλαϊκισθέντων Μοναστηρίων, συντηρεῖται δὲ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως.

Ὅροι εὐπροσδέκτου προσευχῆς.

1. Συναίσθησις ἀνάγκης, χρείας ἀντιλήψεως τοῦ Θεοῦ.
2. Πίστις εἰς Αὐτὸν ὅτι δύναται καὶ θέλει νὰ εἰσακούῃ προσευχὴν καὶ νὰ δίδῃ τὸ αἰτούμενον.
3. Ταπεινότης.
4. Νὰ γίνεταί κατὰ τὴν Γραφὴν — ὁ ὅρος οὗτος ἀπαιτεῖ γνώσιν τῆς Γραφῆς.
5. Ἐν τῷ ὀνόματι καὶ διὰ μέσου μόνον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

— Κατὰ τὰς Ῥωσικὰς πηγὰς, ὁ ὁλικὸς ἀριθμὸς τῶν κατοίκων τῆς Αὐτοκρατορίας ἀνέρχεται εἰς 103,912,642. Τούτων 15,541,644 εἶναι Ὀρθόδοξοι Ἀνατολικοί, 11,000,000 εἶναι Στουδίται, 7,646,796 Καθολικοί, 8,104,200 Διαμαρτυρῆμοι, 2,600,000 καὶ 2,000,000 Μωαμεθανοί.

— Ἡ ὑπηρεσία τῆς ἁμαρτίας συχνάκις ἀπαβαίνει λίαν δαπανηρά.